

Θ.Ε. 1 ΑΝΘΡΩΠΟΣ / ΠΡΟΣΩΠΟ

(αναζήτηση του Θεού, αυτογνωσία, επικοινωνία, ήθος, αγιότητα)

1.1. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Έκφραση εμπειρίας των μαθητών/μαθητριών για την αναζήτηση.

1. **Τραγούδι: Ο Προσκυνητής** (2003)

Μουσική και στίχοι: Αλκίνοος Ιωαννίδης

Δίσκος: *Οι περιπέτειες ενός Προσκυνητή*

Άσκηση συμπλήρωσης κενών

Συμπληρώστε τα κενά με τις λέξεις που δίνονται.

ταξίδι - ψυχή μου - κάποιος – τάματα (2) - προσευχή - έρωτας - αγάπη

Τα βουνά περνάω και τις θάλασσες περνώ
κάποιον αγαπάω
Δυο ευχές κρατάω και δύο _____ κρατώ
περπατώ και πάω

Κάποιος είπε πως η _____ σ' ένα αστέρι κατοικεί
αύριο βράδυ θα 'μαι εκεί
Κάποιος είπε πως ο _____ για μια στιγμή κρατά
αύριο βράδυ θα 'ναι αργά

Στα πουλιά μιλάω και στα δέντρα τραγουδώ
κάποιον αγαπάω
Κι όταν τραγουδάω προσευχές παραμιλώ
περπατώ και πάω

_____ είπε πως ο δρόμος είναι η φλέβα της φωτιάς
ψυχή μου πάντα να κυλάς
Κάποιος είπε πως _____ είναι μόνο η προσευχή
καρδιά μου να είσαι ζωντανή

Τα βουνά περνάω και τις θάλασσες περνώ
κάποιον αγαπάω
Δυο ευχές κρατάω και δύο _____ κρατώ
περπατώ και πάω

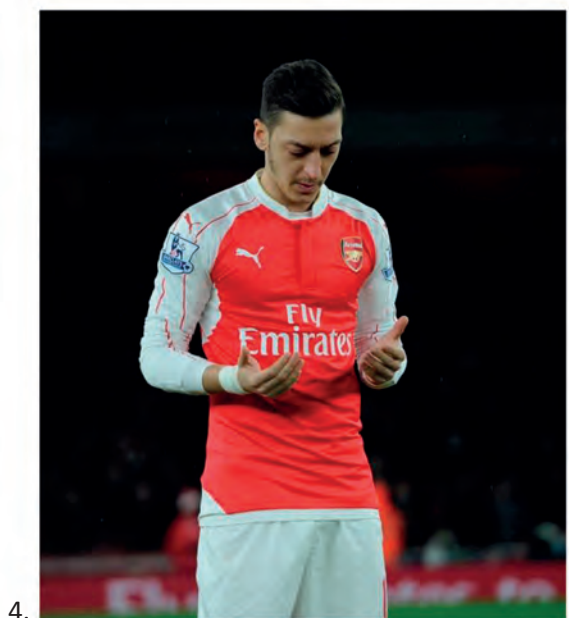
Κάποιος είπε πως η αγάπη σ' ένα αστέρι κατοικεί
αύριο βράδυ θα 'μαι εκεί
Κάποιος είπε πως ο έρωτας για μια στιγμή κρατά
αύριο βράδυ θα 'ναι αργά

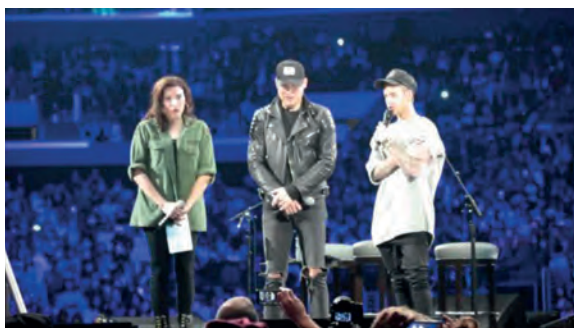
Στα πουλιά μιλάω και στα δέντρα τραγουδώ
κάποιον αγαπάω
Κι όταν τραγουδάω προσευχές παραμιλώ
περπατώ και πάω

Κάποιος είπε πως ο δρόμος είναι η φλέβα της φωτιάς
_____ πάντα να κυλάς
Κάποιος είπε πως ταξίδι είναι μόνο η _____
καρδιά μου να είσαι ζωντανή

Θεμελιώδη υπαρξιακά ερωτήματα και η απάντηση της θρησκείας. Διαπίστωση της καθολικότητας του θρησκευτικού φαινομένου.

5. Ο Justin Bieber προσεύχεται για τους κατοίκους του Παρισιού

6. Το πλήρωμα του Αρollo 1 προσεύχεται

7. Η αθλήτρια Priscah Jeptoo από την Κένυα

8. Τελετή στον ποταμό Γάγγη

1. **Τραγούδι: *One of us*** (Ένας από μας) (1995)

Συνθέτης/Στιχουργός: Eric Bazilian

Ερμηνεύτρια: Joan Osborne

Δίσκος: Relish

If God had a name, what would it be?
And would you call it to his face,
If you were faced with Him in all His glory?
What would you ask if you had just one question?

And yeah, yeah, God is great
Yeah, yeah, God is good
Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah
What if God was one of us?
Just a slob like one of us?
Just a stranger on the bus
Trying to make His way home?

If God had a face, what would it look like?
And would you want to see
If seeing meant that you would have to believe
In things like Heaven and in Jesus and the

Εάν ο Θεός είχε όνομα, ποιο θα ήταν αυτό;
Και θα τον αποκαλούσες με αυτό
στο πρόσωπό του;
Αν ήσουν αντιμέτωπος με αυτόν σε όλη τη δόξα
του; Τι θα ζητούσες, αν είχες μόνο μία
ερώτηση;
Και ναι, ναι, ο Θεός είναι μεγάλος
Ναι, ναι, ο Θεός είναι καλός
ναι, ναι, ναι, ναι, ναι
Τι κι αν ο Θεός ήταν ένας από μας;
Απλώς ένας ακάθαρτος σαν εμάς
Απλώς ένας άγνωστος στο λεωφορείο,
που προσπαθεί να βρει τον δρόμο Του για το
σπίτι;
Αν ο Θεός είχε ένα πρόσωπο, πώς θα έμοιαζε;
Και θα ήθελες να δεις,
εάν το να το δεις σήμαινε πως θα έπρεπε να
πιστέψεις
σε πράγματα όπως ο παράδεισος και ο

saints and all the prophets? And...

Yeah, yeah, God is great [...]

Tryin' to make his way home
Back up to heaven all alone
Nobody callin' on the phone
'Cept for the Pope maybe in Rome
[...]

What if God was one of us?
Just a slob like one of us
Just a stranger on the bus
Trying to make his way home
Like a holy rolling stone
Back up to heaven all alone
Just tryin' to make his way home
Nobody callin' on the phone
'Cept for the Pope maybe in Rome

Ιησούς και οι άγιοι και όλοι οι προφήτες; Και...

Και ναι, ναι, ο Θεός είναι μεγάλος [...]

Προσπαθώντας να βρει τον δρόμο για το σπίτι
Του πίσω στον ουρανό ολομόναχος
Κανείς να μην καλεί στο τηλέφωνο
Εκτός ίσως από τον Πάπα της Ρώμης
[...]

Τι κι αν ο Θεός ήταν ένας από μάς ;
Απλώς ένας ακάθαρτος σαν εμάς
Απλώς ένας άγνωστος στο λεωφορείο
που προσπαθεί να πάει σπίτι;
Σαν έναν ιερό βράχο που κινείται
Πίσω στον Ουρανό ολομόναχος
Απλά προσπαθώντας να βρει τον δρόμο για το
σπίτι Του. Κανείς δεν καλεί στο τηλέφωνο
Εκτός από τον Πάπα ίσως στην Ρώμη

2. Τραγούδι: Ο δικός μου Θεός (2013)

Στίχοι: Μαίρη Φασουλάκη

Μουσική/Ερμηνεία: Παντελής Θαλασσινός

Ο δικός μου Θεός δε μυρίζει λιβάνι
δε φοράει στεφάνι κι έχει μαύρα μαλλιά,
στέκει φάρος λευκός στο μικρό μου λιμάνι
λούζει φως το κορμί μου και με παίρνει αγκαλιά.

Ο δικός μου Θεός δε χωράει σε εικόνες
δε χωράει σε κανόνες, δε φοράει χρυσά
κι είν' το φέγγος του μόνο που φωτίζει χειμώνες
η ζεστή του ανάσα, όταν έξω φυσά.
Ο δικός μου Θεός

Ο δικός μου Θεός έχει κάρβουνα μάτια
και δυο ολόλευκα άτια με αγγέλων φτερά
κι αν τη νύχτα κοιτάξεις του ουρανού τα σημάδια
θα μας δεις να πετάμε με τα χέρια ανοιχτά
[...]

Ο δικός μου Θεός αγαπάει τον ήλιο
αγαπάει το χρώμα, αγαπάει τη βροχή
τον εβρίσκω στη θάλασσα στις βροχής τις σταγόνες
τον εψάχνω σε σένα που έχεις χρόνια χαθεί. [...]

Η ανάπτυξη της θρησκευτικότητας. Τύποι θρησκευτικότητας.

1. Η καθολικότητα του φαινομένου της θρησκείας και η πραγματικότητα του θρησκευτικού βιώματος

Η θρησκεία είναι «φαινόμενο καθολικό» όπως διαπιστώνεται από την ανθρωπολογία, την ιστορία και την ψυχολογία. Είναι συνάμα το περιεκτικότερο και το πολυπλοκότερο φαινόμενο και αναβλύζει «από τα εσώτερα [...] βάθη της ανθρώπινης ψυχής». Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι «ον θρησκευτικόν». Είναι «*homo religiosus*» [...] όλοι οι λαοί της γης, ακόμα και οι άγριες και καννιβαλικές φυλές έχουν ζωή θρησκευτική. Γονατίζουν έστω μπροστά σε κάποιο ξόανο ή φετίχ που δείχνει ότι η ιδέα του Θεού είναι έμφυτη σε όλους. Η θρησκεία λοιπόν σαν ένα πανανθρώπινο φαινόμενο αφορά σε κάθε άνθρωπο [...]. Ο [πολωνός εθνολόγος και ανθρωπολόγος] Bronislaw Malinowski λέει ότι «Η θρησκεία είναι ένα δύσκολο και απρόσιτο θέμα μελέτης... Δεν είναι εύκολο ν' ανατέμνουμε με το ψυχρό νυστέρι της λογικής ό,τι μπορούμε να δεχθούμε μονάχα με πλήρη παράδοση της καρδιάς. Φαίνεται αδύνατο ν' αντιληφθούμε με τον λόγο εκείνο που περιβάλλει η ανθρωπότητα με αγάπη και ύψιστη σοφία».

Ό,τι λέει ο Malinowski για τη θρησκεία γενικά ισχύει φυσικά και για τον Θεό, και μάλιστα πολύ περισσότερο γι' Αυτόν, που ως αντικείμενο της θρησκείας είναι απρόσιτος στο ανθρώπινο λογικό [...]. Όχι ο νους αλλά η καρδιά αισθάνεται τον Θεό.

Μακράκης, Μ. Κ. (1999). *Ψυχολογία της θρησκείας*. Αθήνα: Αρμός. σελ. 73-75.

2. Η θρησκευτικότητα: μια πρώτη αιτιολόγηση

Η θρησκευτικότητα είναι φυσική ανάγκη του ανθρώπου - ανάγκη [...] ενστικτώδης. Ονομάζουμε φυσικές, [...] ενστικτώδεις τις ανάγκες που δεν τις ελέγχει η λογική και η θέληση. [...] Είναι η θρησκευτικότητα ανάλογη με την πείνα, τη δίψα, τον φόβο για την αρρώστια και την οδύνη, τον τρόμο μπροστά στον θάνατο. Γιατί; Μια πρώτη αιτιολόγηση, οπωσδήποτε σχηματική αλλά όχι αυθαίρετη, λέει: Ο άνθρωπος βλέπει να απειλούν την ύπαρξή του δυνάμεις ή παράγοντες που δεν μπορεί να ελέγξει. Οι δικές του φυσικές δυνάμεις δεν αρκούν για να αποτρέψουν την αρρώστια, την οδύνη, τον θάνατο. Καταφεύγει γι' αυτό σε επινοήματα που του προσφέρουν ελπίδα προστασίας, αυθυποβολή σιγουριάς: Λογαριάζει σαν υπερ-φυσικές τις αιτίες των απειλών που η δική του φύση αδυνατεί να ελέγξει, και επιπλέον τις προσωποποιεί. [...] Αν όποιο κακό απειλεί τον άνθρωπο έχει υπερφυσική την αιτία ή τη διαχείρισή του, τότε οι ίδιοι υπερφυσικοί παράγοντες που το προκαλούν ή το επιτρέπουν είναι λογικό να έχουν και τη δύναμη της αποτροπής του. Επομένως το να βρει ο άνθρωπος τρόπους εξευμενισμού και προσεταιρισμού αυτών των παραγόντων, ισοδυναμεί με δυνατότητα «ελέγχου» και «χειρισμού» των υπερφυσικών δυνάμεων. Ζητάει τη δύναμη-ικανότητα ο άνθρωπος να υποτάσσει τους υπερφυσικούς παράγοντες στη σκοπιμότητα της δικής του σωτηρίας από το κακό, της δικής του «αιώνιας» ευτυχίας. Αυτή η δύναμη-δυνατότητα είναι το αίτημα της θρησκευτικής ανάγκης και αυτήν επαγγέλλονται οι θεσμοποιημένες θρησκείες.

Γιανναράς, Χ. (2006). *Ενάντια στη θρησκεία*. Αθήνα: Ίκαρος, σ. 11-14.

3. Τα στάδια της θρησκείας και της θρησκευτικής εμπειρίας

Η θρησκεία αρχίζει με το δέος ενώπιον του Ιερού και κορυφώνεται στην προσωπική συνάντηση, στη βιωματική σχέση του ανθρώπου με το Άγιο, στην οποία συμμετέχουν νόηση, συναίσθημα, βούληση, συνειδητό και υποσυνείδητο. [...]

Η θρησκευτική εμπειρία εμφανίζεται ήδη σε πρωτόγονες θρησκευτικές εκφράσεις, όπως η πνευματοληψία· φθάνει σε μυστικές πνευματικές ανατάσεις, για να κορυφωθεί στην υπαρξιακή υπέρβαση, [...] την κοινωνία αγάπης με τον Θεό.

Γιαννουλάτος, Αν., Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας (2004). *Ίχνη από την αναζήτηση του Υπερβατικού*. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 36.

4. Οι αντιλήψεις για τον Θεό

Η Θρησκείολογία έχει καταλήξει στην άποψη ότι όλοι σχεδόν οι άνθρωποι πίστευαν και πιστεύουν σε κάποιο Θεό. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν πιστεύουν ή αδιαφορούν και άλλοι που αμφισβητούν την ύπαρξη του Θεού. Επίσης, υπάρχουν και μερικοί που αμφιβάλλουν ή αμφιταλαντεύονται σε θέματα πίστης. Στη διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας συναντάμε όλους αυτούς τους τύπους ανθρώπων. Ο καθένας δίνει τη δική του απάντηση στο ερώτημα για το Θεό. [...]

Σημειώνουμε τις πιο γνωστές αντιλήψεις [για τον Θεό]:

1. Ο Θεός είναι μια ανώτερη δύναμη, το ύψιστο ον. Είναι μια απρόσωπη θεϊκή υπόσταση χωρίς καμιά σχέση με τον κόσμο και τον άνθρωπο.
2. Ο δυνατός και φοβερός Θεός. Απέναντι στην παντοδύναμη εξουσία του οι άνθρωποι νιώθουν εντελώς αδύναμοι, γι' αυτό τον φοβούνται και για να τον εξευμενίσουν, τον προσκυνούν.
3. Ο τιμωρός Θεός, ο οποίος απαιτεί την τήρηση του θελήματός του, διαφορετικά εκδηλώνει τη δικαιοσύνη του με κάποια σκληρότητα, η οποία φτάνει μέχρι την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων και στην εκδίκηση για τους παραβάτες των νόμων του.
4. Ο σύμμαχος και συμπαραστάτης των ανθρώπων. Τον επικαλούνται οι άνθρωποι αποκλειστικά και μόνο όταν κινδυνεύουν ή έχουν ανάγκη τη συμπαράστασή του.
5. Ο Θεός της εξουσίας και της τάξης. Τον χρησιμοποιούν κυρίως τα απολυταρχικά και δικτατορικά καθεστώτα, γιατί θεωρούν ότι έχει «συνεργάτες» του μόνο τους ισχυρούς εξουσιαστές των συνανθρώπων τους.
6. Ο Θεός που αμείβει και ανταποδίδει με την προστασία του εκείνους που τον επικαλούνται με διάφορες λατρευτικές εκδηλώσεις και τάματα.
7. Ο «τελετάρχης» Θεός, που τον καλούν οι άνθρωποι μόνο σε σημαντικές στιγμές της ζωής τους (γέννηση - βάφτιση - γάμος - κηδεία κ.ά.).
8. Ο Θεός των πανθειστών, που ταυτίζουν Θεό και κόσμο.
9. Ο Θεός των αγνωστικιστών, οι οποίοι αρνούνται τη δυνατότητα απάντησης στο ερώτημα για την ύπαρξη ή ανυπαρξία του Θεού.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Β' Λυκείου, ΔΕ 2, σ. 20-22.

1. Θρησκεία και Εκκλησία

α. Η αντιστροφή των όρων της θρησκείας

Στην πρώτη ιστορική του εμφάνιση το εκκλησιαστικό γεγονός είχε γνωρίσματα αντιστροφής των όρων της φυσικής [...] θρησκευτικότητας. [...]

Επιλέχθηκε η λέξη εκκλησία για να δηλωθεί όχι μια καινούρια θρησκεία, αλλά ένα κοινωνικό γεγονός – ένα τρόπος σχέσεων κοινωνίας [...]. «Εκκλησία» είναι ένα σύνολο ανθρώπων που θέλουν να συνυπάρχουν με κοινό στόχο το άθλημα να αληθεύει η ύπαρξη: να πραγματοποιούν με τη συνύπαρξή τους τον τρόπο που δεν γνωρίζει περιορισμούς φθοράς και θανάτου [...].

Ο Χριστός δεν μαρτυρούσε ο ίδιος για τον εαυτό του, έλεγε ότι γι' αυτόν μαρτυρούν τα έργα του (Έάν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἑμαυτοῦ, ἢ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής [...]) Τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ: Ιω 5, 31 και 36). Ονόμαζε τα έργα που μαρτυρούν γι' αυτόν σημεία: σήμαιναν τα έργα του ποιος είναι, την ταυτότητα και αλήθεια της ύπαρξής του. Δεν δήλωσε ποτέ ούτε υπαινίχθηκε ότι είναι ιδρυτής καινούριας θρησκείας. Ενσάρκωνε ο ίδιος [...] ένα καινούριο τρόπο υπάρξεως.

Ο τρόπος υπάρξεως που ενσάρκωνε ο Χριστός και στον οποίο καλούσε τους ανθρώπους, δεν είχε στοιχεία-γνωρίσματα απαιτήσεων θρησκείας: Δεν οδηγούσε σε ατομικές πεποιθήσεις, δεν προϋπόθετε [...] ατομικές αρετές, δεν υποχρέωνε σε τήρηση Νόμου, σε συμμόρφωση με τύπους λατρείας. Σε όλα αυτά τα πεδία η διδασκαλία του Χριστού ήταν μια ανατροπή των όρων-προϋποθέσεων της θρησκείας. [...]

Γιανναράς, Χ. (2006). *Ενάντια στη θρησκεία*. Αθήνα: Ίκαρος, σ. 11-14 και 43-47.

β. «Η Εκκλησία δεν είναι θρησκεία. Είναι η υπέρβαση του γεγονότος της θρησκείας» [...] Θρησκευολογικά¹, πάντως, δύσκολα μπορεί να εξαιρεθεί ο Χριστιανισμός από την έννοια της θρησκείας.

Γιαννουλάτος, Αν., Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας (2004). *Ίχνη από την αναζήτηση του Υπερβατικού*. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 44-45.

2. Εκκλησία και άνθρωπος

«Δεν σκοπεύω να κάνω, ακόμα μια φορά, κοινωνιολογική ανάλυση για την Εκκλησία. [...] Όσοι δεν θέλουν να δουν στην ιστορία της Εκκλησίας παρά μόνο τα αμαρτήματα της χριστιανοσύνης –ναι, ήταν μεγάλα αλλά και πόση ομορφιά αυτή δημιούργησε!–, ξεχνούν τα εκατομμύρια των υπάρξεων που σώθηκαν από την απελπισία, από την απόγνωση, από το μηδέν, χάρη στην αδιάλειπτη προσευχή της Εκκλησίας, χάρη στην αδιάλειπτη τέλεση των μυστηρίων. Αυτοί ξεχνούν τα δύο νήματα που συνυφαίνονται στην αληθινή συνέχεια αυτής της ιστορίας: το κόκκινο νήμα των μαρτύρων και το χρυσό νήμα των αγιασμένων.

Υπάρχει ασφαλώς ένα κοινωνιολογικό περίβλημα [...]. Για να τα αποδώσει όμως κανείς αυτά με περισσότερη ευκρίνεια, πιο πιστά, δεν πρέπει να τοποθετηθεί εκτός της Εκκλησίας αλλά αντίθετα να καταδυθεί στο βάθος της, στο μεγάλο ποταμό ζωής της κοινωνίας των αγίων. Στο βάθος, και όποιες και να είναι οι αμαρτίες των (επονομαζόμενων) χριστιανικών κοινωνιών, η Εκκλησία είναι Αγία και δεν πρέπει ποτέ να χαλαρώνουμε, να σχετικοποιούμε την πίστη μας στην αγιότητα αυτή,

¹ Η *Θρησκευολογία* είναι ο επιστημονικός κλάδος που μελετά το θρησκευτικό φαινόμενο, τη θρησκευτική εμπειρία της ανθρωπότητας σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, από το λυκαυγές της ανθρώπινης ζωής έως σήμερα. Συνοπτικά, είναι η επιστήμη της θρησκείας, Γιαννουλάτος, Αν., Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας (2004). *Ίχνη από την αναζήτηση του Υπερβατικού*. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 49.

που δεν είναι τίποτε άλλο από διαφάνεια: «Πιστεύω... εις μίαν, αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν εκκλησίαν». Στο βάθος (και πρόκειται για το δικό μας βάθος, πρόκειται για την ίδια την πυκνότητα της ύπαρξής μας), η Εκκλησία είναι ο λαός του Θεού, το Σώμα του Χριστού, η Νύμφη του Χριστού, ο Ναός του Αγίου Πνεύματος, ο Οίκος του Πατρός, η Μητέρα όλων μας. Αυτό το φως που διαχέεται μέσα απ' τη διαφάνειά της δεν είναι απλώς γι' αυτήν, αλλά «ίνα ζήση ο κόσμος». Και ο κόσμος του σήμερα, πράγματι, καλεί την Εκκλησία, τη φωνάζει με άλλα ονόματα: δικό μας χρέος να τα μεταφράσουμε. Οι άνθρωποι διψούν για ένα λόγο αληθινό και μέσα στην Εκκλησία ηχεί ο Λόγος της Αληθείας, δεν σταματά ποτέ να ενσαρκώνεται μέσα σ' αυτήν για να μας δοθεί ως τροφή. Οι άνθρωποι τυραννιούνται κρυφά από την ιδέα του θανάτου, ενώ μέσα στην Εκκλησία ανοίγεται μια άβυσσος αναστάσεως. Η μοναξιά και η βία τσακίζουν την καρδιά του ανθρώπου, ενώ μέσα στην Εκκλησία είμαστε όλοι «μέλη του σώματος του Χριστού», «αλλήλων μέλη», και η ζωή, η αγάπη, αυτά που είναι ο ίδιος ο Θεός δεν ζητούν άλλο παρά να ανταλλάσσονται μεταξύ των ανθρώπων, να πυρπολήσουν την καρδιά τους, να μεταμορφώσουν την «λιθινή καρδιά» σε «καρδίαν σαρκίνην». Η νεωτερικότητα θέτει διλήμματα αδιέξοδα: ο Θεός ή ο κόσμος, ο Θεός ή ο άνθρωπος. Μέσα όμως στην πνοή του Αγίου Πνεύματος, ο κόσμος είναι το δημιούργημα του Θεού, απλώνει ρίζες σ' αυτόν, και ο άνθρωπος βρίσκει στον Θεό την πραγματική του ανθρωπινότητα».

Ολιβιέ, Κλεμάν (2004). *Οι Καιροί που καλούν την Εκκλησία*, μτφρ. Κ. Σπαθαράκης, επιμ. Κ. Χιωτέλλη, Αθήνα: Μαΐστρος, σ. 13-15.

Τεκμηρίωση προσωπικής στάσης σε υπαρξιακά ερωτήματα με χρήση επιχειρημάτων και κατάλληλης θρησκευτικής ορολογίας.

1. Το πρώτο ερέθισμα της Θρησκείας

[...] Με μεγάλη κατάνυξη μπορώ να κοιτάξω τον πόθο που έχουν νέες ψυχές για το αξιοθαύμαστο και το υπερφυσικό. Μαζί με τα περασμένα και τα συγκεκριμένα αναζητούν συγχρόνως κάτι άλλο που μπορούν να τους αντιπαραθέσουν. Ψηλαφούν προς όλες τις πλευρές, μήπως κάτι ξεπερνά τα αισθητά φαινόμενα και τους νόμους τους. Και μολονότι οι αισθήσεις τους γεμίζουν με χοϊκά αντικείμενα, είναι πάντα σαν να είχαν εκτός από αυτές κι άλλες, οι οποίες χωρίς τροφή θα έπρεπε να μαραθούν. Αυτό είναι το πρώτο ερέθισμα της Θρησκείας. Μια μυστική ακατανόητη υπόνοια τους παρακινεί πέρα από τον πλούτο αυτού του κόσμου. Γι' αυτό τους είναι κάθε ίχνος ενός άλλου κόσμου πολύ ευπρόσδεκτο.

Σλαϊερμάχερ, Φρ. (1997). *Για τη Θρησκεία*. Μτφρ. Κ. Ανδρουλιδάκης. Αθήνα: Παπαζήση, σ. 111-112.

2. Εμπειρία και εμπειρίες Θεού

[...] Ο Θεός λοιπόν είναι ο Ένας που αγαπάμε, ο προσωπικός μας φίλος. Δεν χρειάζεται να αποδείξουμε την ύπαρξη ενός προσωπικού φίλου. [...] Αν πιστεύουμε στο Θεό, είναι γιατί τον γνωρίζουμε άμεσα από την δική μας εμπειρία και όχι από λογικές αποδείξεις. Παρ' όλα αυτά είναι ανάγκη να γίνει εδώ μια διάκριση ανάμεσα στην «εμπειρία» και στις «εμπειρίες». Άμεση εμπειρία μπορεί να υπάρξει χωρίς να συνοδεύεται από ιδιαίτερες εμπειρίες. Υπάρχουν πράγματι πολλοί που έφτασαν να πιστέψουν στο Θεό από κάποια φωνή ή από κάποιο όραμα, σαν αυτό που δέχτηκε ο Απ. Παύ-

λος στο δρόμο για τη Δαμασκό (Πρ. 9, 1-9). Υπάρχουν όμως πολλοί άλλοι που δεν έχουν περάσει από ιδιαίτερες εμπειρίες αυτού του τύπου, αλλά μπορούν να βεβαιώσουν ότι σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους και στο σύνολό της, αισθάνονται μια ολοκληρωτική εμπειρία του ζωντανού Θεού, μια πεποίθηση που υφίσταται σε ένα επίπεδο πιο στέρεο από όλες τις αμφιβολίες τους. Ακόμη και αν δεν μπορούν να δώσουν μαρτυρία για μια ορισμένη θέση ή στιγμή, [...] μπορούν να ισχυριστούν με εμπιστοσύνη: Ξέρω το Θεό προσωπικά. Τέτοια επομένως είναι η βασική μαρτυρία για την ύπαρξη του Θεού: μια πρόσκληση για άμεση εμπειρία (αλλά όχι αναγκαστικά για εμπειρίες). Όμως ενώ δεν μπορούν να υπάρξουν λογικές αποδείξεις για τη Θεία πραγματικότητα, υπάρχουν ορισμένοι «δείχτες». Στον κόσμο γύρω μας, όπως επίσης μέσα μας, υπάρχουν γεγονότα που ζητούν μια ερμηνεία, αλλά που μένουν ανερμήνευτα, αν δεν αφεθούμε στην πίστη στον Προσωπικό Θεό.

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος Διοκλείας (1983). *Ορθόδοξος Δρόμος*. Αθήνα: Επτάλοφος, σ. 62-63.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Εκφράζουμε κριτική στάση σε θέματα θρησκευτικής αναζήτησης και πίστης.
- ✓ Αναγνωρίζουμε τα κίνητρα και την καθολικότητα της πνευματικής και θρησκευτικής αναζήτησης.
- ✓ Διατυπώνουμε συλλογισμούς για την ανάπτυξη της θρησκευτικότητας (σχέσης με τη θρησκεία).

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....